

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: ENSOMT LIV.

Citation: Kaalund, H. V.: "ENSOMT LIV.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 264. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kaalund01-shoot-workid81441/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Thi disse Træer og disse Siv,
som hviske her ved Aftentid
med Minder om det svundne Liv,
mig drager endnu mægtig hid.

Og aldrig lyder Fuglens Sang
saa sødt mig under Himlens Sky,
som naar jeg vandrer her min Gang
paa Grænsen mellem Land og By!

— — — — —
ENSOMT LIV.
— — —

Jeg sad alene paa en øde Gaard,
hvor høje Skrænter lude ned mod Havet:
kun stakkels Fiskerfolk i usle Kaar
var al min Omgang trindt i Nabolavet.

Dog faldt mig Ensomheden sjelden lang,
selv ikke da, naar tidt i Aftner sorte
jeg gik i Stuen op og ned min Gang
og hørte Stormen ruske Gaardens Porte.

Fortrolig var jeg med den mindste Larm:
Træbukkens Pikken, Musetandens Gnaven,
Stormkrogens Raslen mod min Vindueskarm,
og Løvet's Fald derudenfor i Haven.

-- Jeg glemmer ej en saadan Aftenstund,
da der var Oprør ude i Naturen;
det gjorde halvt mig ondt for Gaardens Hund,
saa veldigt suste Stormen omkring Muren.

„Flyv ud, flyv ud!“ — saa sang den vilde Blæst -
„Hvi vil Du spænde saa Dig selv i Bøjlen?
Flyv ud og sving Dig paa den høje Hest;
giv Lysten og giv Lidenskaben Tøjlen!“

„Flyv ud, flyv ud!“ — saa pøb den hæse Vind,
og gjennem alle Sprækker lød dens Hvinen —
„sno Dig i Slangebugter ud og ind;
ræk Tunge af det Alt, som hist Kaminen!“

„Du lever kun et Nu, Du stakkels Orm,
vil Du for Livets Lyst Dig selv bedrage?
Flyv ud, flyv ud!“ — saa sang den vilde Storm -
„og nyd den korte Frist, Du har tilbage!“

— Og Ovnens rakte Flammetungen ud,
og Sneen føg med Hvislen mod min Rude,
mens Havet vælted sig i Vinterslud
saa stort og vildt og tøjlesløst derude

Og jeg, som hang ved Livet og dets Lyst,
som følte Hjertet utaalmodigt banke,
jeg havde med en Verden i mit Bryst
ej andet Selskab end min egen Tanke.

— Jeg gik i Stuen ensom op og ned,
for trangt, for snevert syntes mig var Buret!
Det var, som tvende Magter om mig stred,
som fik de Røst i Stormen og i Uhret.

— I Uhret! ja, mit gamle Stueuhr,
det vilde ogsaa snakke med i Laget.
Mens Vinden stemte op i Møll og Dur,
hvor frejdigt, taktfast lød da Pendelslaget.

I Krogen stod det dér saa gammeldags,
det førte ej Bevis, det gav ej Grunde.
Men klar var Texten! — jeg forstod den strax
den var for syge Sjæle som for sunde.

Med roligt *Snik* og *Snak* og *Snik* og *Snak*,
det lød igjennem Pausens dybe Stilhed,
og altid lige frejdigt: *Snik* og *Snak* —
om Huset skjælv og Vejret steg i Vildhed.

— Og jeg og Uhret slog os paa Parti!
Vi gav ej tabt, vi protestered trøstig
mod Vindens Hyl og Stormens Raseri —
det var, som tog vi Sagen næsten lystig!

-- Og hvergang nu, naar i det usle Døgn
jeg aander tungt blandt Skyer af Egoister,
og Luften selv mig synes kvalm af Løgn,
og Tvivlens Dæmon mig til Mismod frister,

da er det, som fra Dybet af mit Bryst
et frejdigt *Snik* og *Snak* jeg hører klinge
— en kjæk Protest mod Tidens falske Røst —
og sér den skjulte Verdenspendel svinge.

TIL NORDENS FOLK.

(I December 1863.)

Vil ingen nævne et vækkende Ord!
Vil ingen gribe i Normannaharpen —
sende et Kampskrig ud over Nord,
der kan ramme som Sværdet med Skarpen!